

§

**Република Србија**  
**АПЕЛАЦИОНИ СУД У**  
**БЕОГРАДУ**  
**Гж1 769/2019**  
**27.3.2019. године**  
**Београд**

### **У ИМЕ НАРОДА**

**АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ**, у већу састављеном од судија Невенке Калуђеровић, председника већа, Зорице Смирчић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог ЈКП “Топлана-Ваљево”, са седиштем у Ваљеву, Обилазни пут бб, чији је пуномоћник адвокат АБ1, ради јубиларне награде, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1.бр.297/18 од 4.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.3.2019.године, донео је

### **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П1.бр.297/18 од 4.12.2018. године.

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

### **Образложење**

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1.бр.297/18 од 4.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име јубиларне награде поводом годишњице непрекидног рада код послодавца за 20 година у 2015.години износ од 39.450,00 динара, са законском затезном каматом почев од 1.7.2015.године, па до коначне исплате; ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 27.956,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног

права и истичући захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је у радном односу код туженог од 4.6.1995.године и у јуну 2015.године је навршио 20 година радног стажа код послодавца, али му тужени није исплатио јубиларну награду. Тужени је на основу члана 69 Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности ("Службени гласник РС, бр.27/15), који је ступио на снагу 26.3.2015.године, донео Одлуку о утврђивању права на исплату јубиларних награда за 2016.годину бр. 4777 од 7.10.2016.године, којом је предвидео да ће се запосленима за навршених 20 година непрекидног радног стажа код послодавца исплатити 100% зараде. По тој одлуци запослени стиче право на исплату јубиларне награде у месецу у коме испуњава услов непрекидног радног стажа, а основ за обрачун јубиларне награде је просечна нето зарада код послодавца у месецу који претходи месецу у коме се исплаћује јубиларна награда. Тужени је појединачним одлукама од 7.10.2016.године одобрио исплату јубиларне награде за навршених 20 година радног стажа код послодавца за три запослена која су то право стекла у 2016.години. Запосленима које су то право стекли у 2015.години јубиларна награда није исплаћена, јер послодавац није својим општим актом утврдио износ јубиларне награде, иако је Планом пословања за 2015. годину утврдио укупан износ од 300.000,00 динара за исплату јубиларних награда за осам запослених који то право стичу у 2015. години. Досуђени износ представља износ јубиларне награде за навршених 20 година непрекидног радног стажа код послодавца одређен другим запосленима који су право на исплату јубиларне награде стекли у 2016. години, а који је одређен појединачним одлукама послодавца од 07.10.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је с позивом на правила из члана 120 Закона о раду и правила из члана 69 Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности ("Службени гласник РС, бр.27/15), оценио да тужиоцу за 20 година радног стажа које је стекао у 2015.години припада право на исплату јубиларне награде, с обзиром да је тужени након ступања на снагу овог Посебног колективног уговора био дужан да донесе општи акт којим ће утврдити висину јубиларне награде, што је тужени учинио тек 7.10.2016.године, али с обзиром да је Посебан колективни уговор којим је предвиђена обавеза послодавца да запосленима исплати јубиларну награду важио у 2015.години када је тужилац стекао право на исплату јубиларне награде, а тужени се не може ослободити своје обавезе избегавањем доношења општег акта ради утврђивања висине јубиларне награде, усвојио је као основан постављени тужбени захтев.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је на правилно утврђено

чињенично стање правилно применио материјално право, за своју одлуку дао разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Право на јубиларну награду је аутономно право из радног односа уређено у смислу правила из члана 120 Закона о раду ("Службени гласник РС", бр.75/14) уговором о раду или општим актом послодавца.

Одредбом члана 69 Посебног колективног уговора за јавна предузећа у комуналној делатности ("Службени гласник РС, бр.27/15 од 18.3.2015.године) одређено је да ће послодавац исплатити запосленом јубиларну награду поводом годишњице непрекидног рада код послодавца за 10 година рада и сваки наредни јубилеј у износу који се утврђује општим актом.

Према правилима о забрани дискриминације из члана 19 Закона о раду, посредна дискриминација постоји када одређена наизглед неутрална одредба, критеријум или пракса, ставља или би ставила у неповољнији положај у односу на друга лица запосленог због одређеног својства, статуса, опредељења или уверења. Дискриминација је забрањена у односу на услове рада и сва права из радног односа (члан 20 став 1 тачка 2 истог закона).

Према правилима из члана 23 став 1 истог закона у случајевима дискриминације запослени може да покрене пред надлежним судом поступак за накнаду штете од послодавца, у складу са законом.

Поштујући наведене норме, исплата јубиларне награде запосленом у овој радној средини који је то право стекао у време важења назначеног Посебног колективног уговора је обавеза послодавца, па се он те обавезе не може ослободити с позивом на околност да у 2015. години, противно правилима из члана 69 назначеног Посебног колективног уговора, својим општим актом није утврдио њену висину. Ово посебно стога када је Планом пословања за 2015. годину предвидео средства за исплату јубиларних награда, утврдио број запослених који ће то право остварити и исказао укупан новчани износ средстава планираних за ту намену.

У датој ситуацији, тужилац је без разумно оправданог разлога стављен у неповољнији положај у односу на остале запослене код истог послодавца који су право на исплату јубиларне награде стекли након њега, у 2016. години. Недоношењем општег акта којим би само формално утврдио висину јубиларне награде, јер су му, према логици ствари, морали бити познати параметри на основу којих је определио укупан износ средстава за исплату јубиларних награда запосленим Планом пословања за 2015. годину, и неисплаћивањем јубиларне награде тужиоцу, послодавац је прекршио правила о забрани дискриминације у односу на права из радног односа тужиоца у смислу одредбе члана 20 став 1 тачка 2 Закона о раду, па је супротно тврдњи жалбе првостепени суд правилно применио материјално право када је као основан усвојио постављени тужбени захтев.

Основ тужиочевог потраживања у овој парници је накнада штете због дискриминације из члана 23 став 1 Закона о раду, у висини неисплаћене јубиларне награде, па су неосновани наводи жалбе да је ожалбена пресуда донета ретроактивном

применом општег акта послодавца који није био на снази у време кад је тужилац стекао право на исплату јубиларне награде.

Суд није везан правним основом тужбеног захтева, па околност да досуђени износ тужилац не потражује као накнаду штете због неостварене јубиларне награде из целине изложених разлога без правног значаја су.

Потврђена је и одлука у погледу затезне камате, јер је донета правилном применом правила из члана 277 и 324 став 1 ЗОО.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом правила из члана 153 и 154 ЗПП-а.

Тужени није успео у поступку по жалби, па је одбијен као неоснован његов захтев за накнаду трошкова поступка насталих по изјављеном правном леку, и одлучено као у ставу другом изреке.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 390 и 165 ЗПП-а (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија  
Невенка Калуђеровић с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Јасмина Ђокић